

Specvlvm Privilegiorum Regularivm In Commvni

Pedro <de los Angeles>

Coloniæ Agrippinæ, 1681

§. I. De facultate absolvendi à casibus, & censuris Prælati religionum
conveniente remiſivè.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61715](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61715)

§. I.

De facultate absolvendi à casibus, & censuris Prælati religionum conveniente remissive.

I. Certissimum est in religionibus Prælatos, & Superiores reperiri, qui illas regant, dirigant, & gubernent. Quia secundum illud Salomonis dictum Prov. 11. *Ubi non est gubernator, populus corrumpit.* Et horum aliqui sunt Prælati Superiores, ut Generales, Provinciales, &c. Alij inferiores, qui dicuntur immediati Prælati, qui præsentim immediatè, & proximè in Monasteriis, ut Priores, Guardiani, Rectores, &c. & quicumque alio nomine nuncupati. Et omnes isti non solum habent in subditos suos dominativam potestatem, qualem habet pater familias in subditos, sed etiam potestatem jurisdictionis Ecclesiasticæ, qua possunt ligare, & solvere, & sic præcepta, & censuras ponere, & ab eis, atque à peccatis, & aliis pœnis, vel obligationibus subditos suo absolvere. Unde tam Generales, quam Provinciales, nec non & Priores habent jurisdictionem quasi Episcopalem, in sibi subditos, ut sumitur ex c. *Abbatu. de Priv. in 6.* & docent communiter Doctores; & merito. Quia postquam religiosi exempti sunt à jurisdictione Episcoporum, loco illorum succedunt prælati, cum illa jurisdictione, quam habebant Episcopi erga illos. Cum ergo omnes supradicti sint veri prælati jurisdictione ordinaria fungentes, quoties in præsentia de potestate, aut privile-

giis prælati convenientibus egerimus; intelligendum est de omnibus supradictis respectivè ad suos subditos, nisi aliud exprimat. Et quod de istis dictum fuerit, intelligendum est de eorum Vicariis: quia omnem potestatem, & jurisdictionem, quam habet Generalis, habet illius Vicarius, qui in ejus locum succedit; & idem est de Vicario Provincialis, & de Vicariis, seu præsentibus domorum, quando in tali monasterio non habent alium Superiorem; omnes enim isti sunt vere Prælati, & jurisdictione ordinaria funguntur; non vero Superiores, vel illi, qui ut coadjutores Prælatorum, & domorum eliguntur, nisi quando in domibus præsentibus prioribus per diem naturalem; quia tunc tam ipsi, quam alij præsentibus monasterio habent eandem potestatem commuandi, dispensandi, vel irritandi vota, absolvendi à reservatis, dispensandi super irregularitatibus, legibus, & cetera faciendi, quæ Prælati si præsentis esset, facere poterat: quia sicut eis committitur gubernatio talis monasterij, & administratio illius temporalis; sic etiam jurisdictio spiritualis, quam habebat ille, in cujus locum succedunt, & cujus vices gerunt. Hæc obvia, & communia apud authores reperies; & ob id ab eorum citatione abstinuimus. Vide Lezanam to. 1. c. 18. à n. 1. Suarez to. 4. de rel. tr. 8. l. 2. c. 1. 2. & 13. & 22. Rodr. qq. reg. qu. 17. art. 6. & qu. 20. art. 2. & 3. Navarr. comm. 2. de reg. à n. 63. & com. 3. à n. 40. Jo. à Cruce l. 1. c. 6. dub. 6. Ant. à Spir. S. tr. 2. disp. 1. sect. 1. à n. 4.

4. Peyrin. tom. 2. de Prælat. quæst. 1. cap. 4. §. 4. n. 74. Delbene tom. 2. cap. 1 §. dub. 7. à num. 34.

Ab omnibus casibus, à quibus possunt Episcopi suos subditos absolvere.

2. Cum ergo omnes Prælati habeant quasi Episcopalem jurisdictionem respectu subditorum, ab omnibus casibus, & censuris possunt suos subditos absolvere, à quibus Episcopi possunt respectu suorum inferiorum, ut late probavimus tom. 2. tract. 10. de Censur. punct. 6. à num. 72. & præter citatos docent Lezana tom. 1. cap. 8. num. 31. Fragoso tom. 2. lib. 11. disp. 24. §. 14. num. 13. Candidus tom. 1. disp. 3. art. 2. dub. 2. distinct. 3. Magister Hinojosa in direct. disquisit. regular. verbo absolutio num. 1. Magister Donatus 1. p. praxi tract. 13. quæst. 17. num. 25. Quot autem, & quales sint casus, & censuræ, à quibus possunt Episcopi suos subditos absolvere, loco citato late diximus punct. 5 per totum. Unde possunt Prælati regulares ab omnibus casibus, & censuris, quæ Papæ non sunt reservatæ, & etiam à censuris ab homine latis, etiam specialibus, & per sententiam specialem publicè declaratum, subditos absolvere, uti ex privilegiis Pauli V. Sixti IV. & Eugenij IV. docent Pellizzar. tract. 9. cap. 3. sect. 5. num. 202. Lezana num. 37. Fragoso n. 31. Candid. tom. 2. disquisit. 24. art. 41. dub. 10. Possunt etiam absolvere suos subditos ab omnibus casibus, & censuris Apostolicæ sedis reservatis, exceptis his, quæ in bulla cœnæ continentur, uti ex privilegio Sixti IV. & Gregorii XIII. diximus n. 70. Etiam possunt ab illis casibus, & censuris, quæ continentur in Bulla Cœnæ, hæresi excepta, ut late proba-

vimus num. 76. Sed licet plures aucthores, quos num. 75. dedimus, etiam ab hæresi occulta posse dictos Prælatos absolvere dicant, oppositum tenendum est, ut n. 76. diximus. Etiam possunt Provinciales, Priores conventus, illorumque Vicarii in eorum absentia absolvere suos subditos ab excommunicatione contracta ob percussione gravem, etiam publicam, vel alterius religiosi, vel etiam clerici sæcularis, ut ibi n. 69. ex privilegiis Bonifacij IV. & Clementis VIII. probavimus, pluribus citatis auctoribus.

3. Et si peras an possint prælati (& A quibus casibus ab- idem est de reliquis regularium con- bus casibus & fessariis) suos subditos, vel sæculares absolvere à casibus, vel censuris, quas Episcopi sibi in specie reservent? Hanc difficultatem tetigimus tract. 10. de Censuris, c. 2. n. 40. & 70. & in utroque loco partem affirmativam cum pluribus auctoribus probabilem judicavimus. Sed eam libuit iterum ad examen reducere propter novas difficultates in præsentiarum occurrentes. Et non est difficultas respectu religiosorum subditorum; quia cum respectu istorum habeant jurisdictionem quasi Episcopalem, ab his casibus, à quibus possunt Episcopi suos subditos, possunt & Prælati suos religiosos absolvere: maxime quia respectu religiosorum non sunt reservati. Quia cum reserventur ab Episcopo solum respectu inferiorum Episcopi obtinent reservationem. Unde si forte religiosi in casum aliquem ab Episcopo specificè reservatum incidant; à quolibet Con-

fessario possunt ab eo absolvi, à quo
 possunt à cæteris non reservatis, quia
 respectu Religiosi verè non erat re-
 servatus. ¶ Et iam supponimus posse
 Prælatos, & reliquos confessores Re-
 gulares absolvere sæculares à censuris
 latis ab Episcopis per sententiam ge-
 neralem, si reservata non sint, ut di-
 ximus *tract. 10. de Censur. cap. 2. nu.*
31. quia tales censentur esse à jure.
 Undè sicut ab omnibus censuris à ju-
 re latis, si non sint reservata, possunt
 omnes confessores absolvere, qui
 possunt absolvere à peccatis mortali-
 bus, ut latè ibidem probavimus *num.*
44. De censuris verò ab Episcopo
 latis per modum sententiæ specialis,
 quæ non sunt specificè reservata, jam
 diximus ibi *num. 50.* Qualiter possint
 ab eis absolvere confessores ordina-
 rii. Etiam posse ab omnibus casibus
 reservatis in jure Episcopis Regula-
 res confessores absolvere sæculares,
 compertum est, ut diximus *tract. 6.*
de penitentia. cap. 13. num. 25. Quia
 in decretis infra allegandis, solùm ca-
 sus ab Episcopis specialiter reservati
 excipiuntur: ergò qui à jure reservan-
 tur Episcopis, non manent exclusi;
 sed juri communi, seu privilegiorum
 dispositioni relinquuntur: secundùm
 quæ possunt Regulares ab omnibus
 casibus, & censuris, quæ non sunt
 Papæ reservata, absolvere. Sic præ-
 ter Authores ibi citatos Diana *3. par.*
10. tract. 2. resolut. 13. §. Nota. Aver-
 sa *part. 8. tract. 7. resolut. 71.* Donatus
in additionib. ad Praxim. tom. 4. tract.
4. quest. 30. nu. 3. Ludovicus à Cru-
 ce *in Expositione Bullæ Cruciatæ, di-*
sp. 1. cap. 3. dub. 5. Céspedes *de Ex-*

emptionib. cap. 6. dub. 112. Lezana
1. p. summ. cap. 19. num. 16. & *tom. 3.*
verbo, Casu. num. 5. & omnes, qui di-
 cunt omnes casus, & censuras occul-
 tas non esse Papales, quia in Trident.
sess. 24. cap. 6. ab Episcopis relaxari
 possunt: ob idque posse Regulares, &
 virtute Cruciatæ toties quoties ab-
 solvi, ut tenent Sanchez, Trullenchi,
 Diana, Leander, Mendus, quos *tract.*
10. de censur. cap. 2. num. 87. adduxi-
 mus. Et insuper Magister Acacius de
 Velasco *tom. 1. resolut. moral. verbo,*
Absolutio. resolut. 5. & 7. Matthæus
 de Moya *selectar. quest. tract. 3. disp. 8.*
quest. 6. num. 16. & triginta Au-
 thores, quos refert, & sequitur Tho-
 mas Hurtado *tom. 1. resolut. moral.*
tract. 5. cap. 4. resolut. 17. §. 2. & tom. 2.
tract. 12. cap. 1. nu. 1036.

4. Quæ in præsentì solùm est
 difficultas de casibus, quos sibi Epi-
 scopi specificè reservant: De quibus
 plures, & graves Authores dicunt
 posse Regulares confessarios absol-
 vere sæculares; illos verò Authores
 dedimus *tract. 10. de censuris, cap. 2.*
num. 39. & 70. Et præter illos te-
 nent hoc ipsùm Leander *tom. 4. tract.*
2. disp. 17. quest. 79. Thomas Hur-
 tado *tom. 1. resolut. moral. tract. 5. cap.*
4. resolut. 16. num. 127. Acacius de
 Velasco, *supr. resolut. 8.* Mendo *in*
Bullam disp. 27. cap. 4. Bruno *par. 1.*
tract. 5. cap. 2. proposit. 2. Quintana-
 vennas *tom. 1. singular. tract. 3. singu-*
lar. 14. Rodriguez *tom. 1. quest. 66.*
art. 2. & probant tum ex jure com-
 muni in Clementina Dudum, & Ex-
 travaganti, Inter cunctas: ubi privile-
 gium Regularium ad absolvendum

Posse
 Regula-
 res à ca-
 bus, quos
 sibi Epi-
 scopi in
 specie
 reservat,
 absolve-
 re, aliqui
 dicunt.

à casibus Episcopis reservatis insertum esse in corpore juris, docet cum D. Antonino, Taberna, & Armilla, Rodriguez *loco citato*. Tum etiam, ex alijs privilegijs, quæ nos adduximus *tom. 1. tractat. 6. de pœnitentia, cap. 13. num. 24.* ¶ Et dicunt non esse contra hoc, decretum Congregationis Cardinalium sub Urbano VIII. die 17. Novembr. anno 1628. in quo omnia revocantur privilegia Regularium ad absolvendum à casibus, vel censuris, quæ sibi Episcopi specialiter reservant: ob quod decretum nos *loco citato* de pœnitentia numero 24, ab hac sententia recessimus.

Non esse
contra
dicta de-
cretum
Urbani
VIII
prædicti
Autho-
res sen-
tiunt,

¶ Tum etiam: quia plura ex privilegijs, in quibus nititur hæc sententia, inserta sunt in corpore juris, ut diximus, nisi specificè exprimantur, ut diximus *cap. 2. hujus tractatus, numero 40.* Cum ergo in revocatione dicti decreti jus commune non exprimitur, privilegium antiquum in suo robore manebit. ¶ Tum etiam: quia declarationes Cardinalium, etsi magnam auctoritatem habeant, maxime quando à Pontifice sunt approbatae, & confirmatae, ut est ista, de qua loquimur, vim non habent nisi tantum opinionis probabilis, ita ut non ollat probabilitatem oppositæ sententiæ. Unde inquit Magister Acacius de Velasco, Episcopus Oriolensis, *loco citato, numero 40.* [Siento que no tiene fuerza de ley, ni que es necesario el seguirlas, sino que podrá seguir libremente lo contrario el que tubiere bastante fundamento para hazerlo. Y con el podrá

seguramente apartarse de la declaracion de los Eminentissimos Señores Cardenales, arriba referida.] Et de ista sub Urbano VIII. de qua modo loquimur, & postea de isto decreto Congregationis de mandato Urbani VIII. edito, & approbato, *num. 6. in fine*, hæc ait: [Y se ha de advertir, que la confirmacion Pontificia deste, y de los demas decretos, no es de a la declaracion de los Eminentissimos Cardenales, mas que confirmarsu probabilidad.] Idem habet Bruno Cassaing *loco citato*. Quibus consentit Delgadillo, *tom. de Pœnitent, cap. 21. dub. 21.* dicens præfatam declarationem jussu Urbani VIII. editam, & alias hoc modo à Pontifice approbatas, [esse magnæ auctoritatis; non tamen sufficere ad tollendam probabilitatem sententiæ, quam tot gravissimi Auctores docent.] Sed circa hoc videantur à nobis dicta *lib. 3. tract. 11. de legib. cap. 3. à nu. 28.* ¶ Tum denique: quia prædicta declaratio Sacræ Congregationis, & decretum in ea contentum non fuit saltem in Hispania promulgatum, nec Regularibus sufficienter intimatum; ita ut possit eorum privilegia revocare, quibus poterant ab Episcopis reservatis absolvere, ut docent Thomas Hurtado, *num. 127.* Leandro *quest. 7. §. tertio probo.* Velasco *resolut. 8. num. 3.* Mendo in *Cruciat, disputat. 23. cap. 4.* Ut autem hujusmodi decreta obligent, requiruntur ut in singulis Diœcesibus, & Provinciis promulgentur, tradunt Doctores, quos *tom. 3. tract. 11. de legibus, capite 1. numero 84.* dedimus. Et tenent Medina,

Medina, Sotus, Victorellus, Angelus, Molina, quos refert, & sequitur Diana 1. parte tract. 10. resolut. 8. Trullench. in Cruciat. lib. 1. §. 7. dub. 9. num. 20. Quintanadvennas tom. 1. singular. tract. 3. singular. 15. num. 3. & probabile putant Layman, Becan. Lessius, Vazquez, & Ganad. apud Dianam loco citato, & ipsemet Diana part. 7. tract. 10. resolut. 29. affert privilegium Gregorii XIII. in Bulla: *Aequum reputamus*; qua concedit Societati, ut nullius privilegii revocatio eis præjudicet, nisi sit illis intimata per trinas distinctas litteras eundem tenorem continentes, tribus distinctis vicibus. Videantur à nobis dicta cap. 2. hujus tractatus à num. 54.

Decretum Alexandri VII. stat in oppositum, & illud de-clarat.

6. Propter hæc, hanc opinionem esse valde probabilem, asseruimus, eamque ut talem sequuti sumus tom. 2. tract. 10. de Censuris, cap. 2. num. 40. & 81. nisi obstaret novissimum decretum Alexandri VII. die 24. Septemb. anno 1665. damnans ut scandalosam hanc propositionem: *Mendicantes possunt absolvere à casibus Episcopis reservatis, non obtentis eorum ad id facultate.* Et non loquitur Pontifex de casibus à jure reservatis Episcopis, sed de reservatis ab homine, seu de illis, quos Episcopi sibi specificè reservant; quia solum ut scandalosam damnat opinionem, cui innixi Regulares, non obstantibus decretis Clementis VIII. pro Italia, & Urbani VIII. adhuc privilegiorum prætextu à casibus, quos Episcopi sibi reservant, absolvebant.

Nec etiam in dicto decreto Alexandri VII. tollitur, quod confessores electi virtute Bullæ Cruciatæ possint absolvere à casibus etiam ab Episcopis reservatis, secundum ea, quæ diximus loco citato de Censuris, num. 92. Quia in isto decreto, in nullo vult Pontifex Bullæ Cruciatæ præjudicare, in qua conceditur, quod de casibus Pontifici reservatis semel in vita, & semel in morte, & de aliis quomodolibet à jure, vel ab homine reservatis, toties, quoties confessarius electus possit absolvere: quia solum ad Mendicantes dicta prohibitio dirigitur, qui prætextu privilegiorum id posse affirmabant. Nec in ea mentio aliqua privilegii Bullæ Cruciatæ invenitur, prout par est, ut indulta quotannis in ea concessa, revocarentur. Maxime, quia privilegia Bullæ Cruciatæ conceduntur per modum contractus, quæ revocari nequeunt modo communi; sed ex gravissima causa concernente bonum commune, & satisfactâ parte, prout diximus hoc tract. 6. 2. n. 30.

7. Sed quia per prædictum Alexandri VII. decretum illæ, & aliæ usque ad 45. propositiones ut scandalosa prohibentur, multoties ab aliquibus dubitatum, quâ vim obligandi habeat saltem in Hispania. Et ratio dubitandi illorum erat, quia in Hispania authenticè promulgatum non est, nec Regularibus intimatum, prout necessarium erat, ut eorum privilegia revocaret. Undè sicut lex Pontificia non obligat, nisi sit sufficienter, & authenticè promulgata;

Objectiones contra decretum Alexandri VII. diluuntur.

gata, ad quam promulgationem secundum probabilem multorum sententiam requiritur, quod in singulis provinciis, & diocesis publice: ut, quos dedimus *tract. 1. de legib. cap. 1. num. 8.* ita neque istud decretum Sacrae Congregationis à Pontifice approbatum obligabit, nisi dicto modo publicetur: quod in pluribus diocesis factum esse audivimus; in aliis verò ignoramus: quod proinde non obligavit maximè in quantum est revocatorium privilegiorum Regularium, quod, ut diximus *hoc tract. cap. 2. à num. 45.* deberet privilegiatis notificari.

Refellitur su-
pradicta
evasio-
nes con-
tra de-
cretum
Alexan-
dri, VII.

8. Sed contra hoc stat, quòd hic discursus falso nititur fundamento: quia, ut diximus *loco citato de legibus, num. 86.* ut leges Pontificiae obligent, non requiritur promulgatio in singulis provinciis, & diocesis; sed sufficit quòd ex mandato Sanctissimi ad Valvas D. Petri affigantur. § Deinde, licet ut revocatio privilegiorum quasi ab homine facta petat, quòd nominatim privilegiato intimetur modo, quo diximus *hoc tract. cap. 2. num. 47.* at revocatio generalis facta à jure per legem, vel decretum generale à Principe sancitum, aliam non petit publicationem, aut intimationem, quam illam petit lex ut obligationem pariat, ut ibi *num. 46.* declaravimus. Undè cum dictum decretum S. Congregationis ab Alexandro VII. approbatum sit per

modum legis, omnia in oppositum privilegia revocantis; non petit aliam publicationem, aut intimationem, quam lex ipsa Pontificia exigeret, § Denique: quia licet dictum decretum Alexandri VII. ut prohibet quòd contraria opinio doceatur, aut practiceur, nequiret vim legis obtinere in singulis provinciis, nisi in eis, & singulis earum diocesis promulgaretur, prout de aliis legibus Pontificiis docent plures Doctores, ut diximus. Nihilominus ut est declaratio Pontificis in materia doctrinae ad mores spectantis, & qualificatio, aut censura propositionum, quae ut scandalosae, temerariae, vel erroneae condemnantur, & ut talis locum ubique terrarum habeat, & omnes obliget, sufficit, quòd undecumque certa moraliter notitia dicti decreti Pontificis habeatur; ita, ut nulli liceat dubitare talem esse propositionem, qualis damnatur à Pontifice. Quemadmodum si Pontifex propositionem ut haereticam annotaret, ut omnes obligaret talis declaratio, sufficeret quòd ad illorum notitiam talis censura quomodolibet perveniret; etiam si publicationem ad legem requisitam non haberet. Idem ergo dicendum est, cum à Pontifice ut scandalosae, erroneae, aut temerariae aliquae propositiones censurantur: quod fecit Alexander VII. de 45. propositionibus, quae in illo decreto continentur.